

3. Кримінологія : підручник / В. В. Голіна, Б. М. Головкін, М. Ю. Валуська та ін. ; за ред. В. В. Голіни, Б. М. Головкіна. - Харків : Право, 2014. - 440 с.

4. Криминология: Учебник для юрид вузов / под. общ. ред. докт. юрид. наук, проф. А.И. Долговой. - М.: Издательская группа ИНФРА. - М.-НОРМА, 1997. - 784 с.

5. Кримінологія: навчальний посібник / О.М. Джужа, В.В. Василевич, О.Г. Колб та ін.]; за заг. ред. О.М. Джужи. - К.: Атіка, 2009. - 312 с.

6. Криминология: Учебник. - Алматы: Международный центр научных исследований и правовой экспертизы РК, 2008. - 614 с.

7. Кримінологія: підручник для студентів вищих навчальних закладів / За заг. ред. О.М. Джужи. - К.: Юрінком Інтер, 2002. - 414 с.

8. Голіна В. В. Поняття і структура спеціально-кримінологічного запобігання злочинності / В. В. Голіна // Правова система України: історія, стан та перспективи : у 5 т. / за заг. ред. В. В. Сташиса. - Х. : Право, 2008. - Т. 5 : Кримінально-правові науки. Актуальні проблеми боротьби зі злочинністю в Україні. - 2008. - С. 357-400.

Власенко В.П., доцент кафедри теорії держави та права Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ЩОДО АКТУАЛЬНОСТІ ДОСЛІДЖЕННЯ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ РЕАЛІЗАЦІЇ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Посилення у світі глобалізаційних процесів обумовлює виникнення таких ситуацій, при яких багатьом країнам потрібно визначатися з вибором щодо інтеграції до різних регіональних утворень. Нещодавно така ситуація виникла і з Україною, насамперед це вибір напряму інтеграції між європейським і євразійським. Сьогодні можемо констатувати, що зовнішня та внутрішня політика сучасної України перебудовується в напрямку інтеграції до структур Європейського Союзу (далі - ЄС) з метою отримання державою статусу повноправного члена ЄС.

Головним застереженням при такому виборі є здійснення неупередженого аналізу та чіткого усвідомлення можливих результатів і наслідків того чи іншого варіанту інтеграції.

Яскравим результатом реалізації євроінтеграційної стратегії України стало підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, що має важливе значення для модернізації державної політики у різних сферах суспільного життя. Саме підписання Угоди не передбачає стовідсоткового членства України в ЄС, однак вона, на думку вчених та політичних експертів, сприятиме поглибленню відносин між двома сторонами, посилить політичну та економічну інтеграцію нашої держави з ЄС. Аналіз цілей політичного діалогу, зазначених в Угоді, свідчить також про необхідність визначення подальших кроків, насамперед, у напрямку поглиблення політичної асоціації, сприяння міжнародній стабільності та безпеці, посилення співробітництва з питань міжнародної безпеки та антикризового управління, досягнення миру й стабільності на Європейському континенті, зміцнення поваги до верховенства права, демократичних принципів, прав людини та основоположних свобод, консолідації внутрішніх політичних реформ, адаптації українського законодавства до *acquis* ЄС [2].

Вступ України до ЄС охоплює весь спектр присутності нашої держави у європейській підсистемі міжнародних відносин, включаючи соціально-економічну інтеграцію, фінансово-бізнесову кооперацію, формування спільного простору безпеки, гуманітарно- цивілізаційну взаємодію. Реалізація зазначених напрямів має щонайменше три аспекти: правовий, економічний, політичний. Для України ці аспекти мають особливе значення. Правовий аспект - це збереження суверенітету і державності. Економічний - розвиток країни та добробут народу. Політичний - забезпечення цивілізаційного майбутнього українського суспільства [1].

Отже, обрана Україною стратегія передбачає масштабне впровадження загальноєвропейських правових засад і стандартів до системи державної політики, де основною ціллю є впровадження загальнодемократичних принципів та інститутів, подолання суспільних суперечностей не за допомогою насильства і придушення, а за допомогою досягнення громадського компромісу, толерантності, створення умов для розвитку громадянського суспільства, проведення на

міжнародній арені політики, що сприяє взаємним поступкам, досягненню компромісів та домовленостей з іншими державами, створюючи, таким чином, умови для набуття членства в ЄС.

Реалізуючи інтеграційну політику слід також не забувати те, що ЄС як інтеграційне утворення є передусім відносно однорідним економічним простором, у якому діють єдині регуляторні норми, стандарти економічної політики та поведінки суб'єктів господарювання. Країна, яка проголошує прагнення стати складовою цього простору, мусить насамперед довести свою спроможність дотримуватися цих норм і стандартів, намагається бути чинником підтримання соціально-економічної стабільності в регіоні, підвищення конкурентоспроможності цього об'єднання на міжнародній арені, джерелом нових перспектив соціально- економічного та політико-гуманітарного розвитку регіону. Тому інтеграцію розуміють не тільки як партнерство та взаємовигідне співробітництво, а як процес, що не обмежується зовнішньополітичними аспектами, оскільки передбачає істотні внутрішні перетворення в державно-політичній сфері згідно з прийнятими інтеграційною спільнотою правовими засадами [1].

З моменту набуття чинності Угоди Про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та ЄС з іншої, Україна повинна виконати визначені у цій Угоді завдання, насамперед імплементувати відповідні положення *acquis* ЄС до свого законодавства, адже від прогресу в імплементатії цієї Угоди, а також від досягнень України в забезпеченні поваги до спільних цінностей і прогресу в наближенні з ЄС у політичній, економічній та правовій сферах, залежатиме політична асоціація та економічна інтеграція.

Таким чином, Україна зобов'язується забезпечувати поступову адаптацію свого законодавства до *acquis* ЄС відповідно до напрямів, визначених в Угоді, та забезпечувати ефективне її виконання, а також забезпечує, щоб існуючі закони та майбутнє законодавство поступово досягли сумісності з *acquis* ЄС, саме такі положення чітко визначені у тексті Угоди.

Acquis можна охарактеризувати як право ЄС, що створене його інститутами. Воно постійно розвивається і включає в себе: принципи та політичні цілі договорів; законодавство (директиви,

постанови, рішення), прийняте відповідно до договорів та прецедентного права ЄС; стандарти, що містяться в законодавстві ЄС і міжнародних угодах; заяви та резолюції, прийняті ЄС; засоби спільної зовнішньої політики і політики безпеки; міжнародні угоди, укладені Співтовариством [3].

Як бачимо, *acquis* характеризується широким змістом та динамічністю, що вимагає комплексного підходу в процесі адаптації законодавства України, імплементації Угоди про асоціацію, а також врахування досвіду функціонування адаптованого законодавства країн-членів ЄС та заходів по його здійсненню. Тому реалізація Україною євроінтеграційної політики зумовлює обов'язкове врахування досвіду держав, що уже зазнали модернізації державної політики у різних сферах суспільного життя відповідно з прийнятими інтеграційною спільнотою стандартами.

Науковий аналіз теорії і практики європейських інтеграційних процесів представляє важливе значення для розробки і реалізації стратегії зовнішньої та внутрішньої політики України на сучасному етапі, тобто дає змогу виокремити ключові аспекти, які є актуальними для України з огляду на її євроінтеграційну політику, виокремити важливі фактори, що забезпечують успішну інтеграцію з ЄС. Зокрема, це: національні інститути, що зосередили на собі весь спектр питань інтеграції; напрями щодо якісного проведення трансформації правових засад, адаптація економіки до вимог ЄС, формування чіткої політики, зорієнтованої на євроінтеграцію; функціонування установ, що гарантують демократію, верховенство закону, забезпечення прав людини, повагу та захист прав меншин; імплементація договорів та угод ЄС; адаптація національного законодавства до законодавства ЄС.

Таким чином, дослідження досвіду держав, що успішно інтегрувалися до ЄС, без сумніву є важливим, оскільки саме подальші хвилі розширення ЄС базуються на механізмі, який був вироблений спільно з цими державами у процесі європейської інтеграції та приведення національного законодавства у відповідність до законодавства ЄС, що особливо є актуальним в умовах, коли Україна задекларувала свій європейський вибір та активно продовжує рух євроінтеграційним шляхом.

Список використаних джерел

1. Маренич А.І. Наслідки євроінтеграції : соціальний аспект [Електронний ресурс] // Фінансовий простір. - 2013. - № 4. - С. 209-214. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Fin_pr_2013_4_25.
2. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони [Електронний ресурс] : Міжнародний документ від 27 чер. 2014 р., Ратифікація ВРУ від 16 вер. 2014 р №.984_011. - Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/984_011.
3. Vaughne Miller. The EU's Acquis Communautaire [Електронний ресурс] // Briefing-papers/SN05944. - 2011. - Режим доступу : <http://www.parliament.uk/briefing-papers/SN05944.pdf>.